

разслано въ тъменъ блѣсъкъ, утихнало, неподвижно. Нѣ-
каква чудна кротость слизаше отъ трептящето въ сре-
бърни искри небе. Мария бавно се отправи нататкъ, об-
легна се на прозореца, подпрѣ лице на ржката си, загле-
дана въ далечнитѣ свѣтлинки на пристана, заслушана въ
затихващия шумъ на възбудения градъ. Сърдцето ѝ биеше
съ дълбоки, глухи удари. Всичко ѝ се струваше като гро-
зень, невѣроятень сънь отъ който всѣки мигъ ще се съ-
буди. И за стотень пжтъ предъ нея изникна жестокиятъ
въпросъ:

Коя бѣ тя?

Кой бѣ нейниятъ дългъ?

Не бѣше ли длъжна законната съдруга на Анри, им-
ператрицата на Константинополь, да брани и защищава
държавата на мъжа си? Нима тя не бѣ вече латинка, вла-
дѣтелка на толкова люде, които довѣрчиво бѣха оставили
сѣдбинитѣ си въ ржцетѣ ѝ?

Но не бѣ ли тя дошла въ столицата на пришелцитѣ
съ смъртна умраза и клетва въ сърдцето? И тази клетва
чакаше своето сбѣдновение. Коститѣ на Калояна не бѣха
отмъстени. Узурпаторътъ разсипваше родината ѝ. Иоанъ
Асенъ очакваше въ Киевъ надеждна вестъ. Богомитѣ се
надѣваха на нея за защита и опора отъ жестокиѣ притѣс-
нения . . .

Нека дѣлото ѝ бѣде грѣхъ. Тя го поемаше връзъ
себе си.

Мария се дръпна отъ прозореца. Притисна съ дѣсница
пламналото си чело, което свежиятъ лъхъ на морето не бѣ
можалъ да разхлади. Отново очитѣ ѝ заблестѣха сурово и
решително — както нѣкога.

Тя бѣше отъ кръвта на Асеновския родъ. И нѣ-
маше по-свято дѣло за тѣхъ отъ дѣлото за великата ро-
дина. Пришелцитѣ, чуждоземнитѣ натрапници трѣбваше да
си отидатъ. Ромейтѣ трѣбваше да смирятъ надменността
си. Епиръ и Сърбия трѣбваше да престанатъ съ безкрай-
нитѣ си крамоли и интриги. Когато единъ силенъ владѣтель
царуваше на полуострова, тогава всички народи на него
живѣеха въ миръ. Нѣмаше ли такава обединяваща, го-